

Nr ŻNG.8361.345.2017

DECYZJA Nr 15 / 2018

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) w związku z art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity Dz. U z 2017 r. poz. 2212)

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

wymierza **przedsiębiorcy HOTEL ALEXANDRA E. SKLORZ I CÓRKI SPÓŁKA JAWNA z siedzibą w Oleśnie**, ul. Wielkie Przedmieście 35, 46-300 Olesno, NIP 5761579341, **karę pieniężną w wysokości 1000 zł** (słownie złotych: jeden tysiąc 00/100) w związku z wprowadzeniem do obrotu 1 partii „Sałatki Greckiej z serem feta” zafałszowanej z uwagi na użycie do jej produkcji „Sera miękkiego solankowego tłustego sałatkowo-kanapkowego FAVITA” zamiast zadeklarowanego w karcie menu sera feta.

Uzasadnienie

W dniach 29 i 30.11.2017 r. oraz 01 i 04.12.2017 r., na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli Nr ŻNG-345/2017 z dnia 27.11.2017 r., inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej *Opolskim WIiH*, przeprowadzili kontrolę w Restauracji Hotelu Alexandra mieszczącej się w Oleśnie przy ul. Wielkie Przedmieście 35, należącej do przedsiębiorcy HOTEL ALEXANDRA E. SKLORZ I CÓRKI SPÓŁKA JAWNA z siedzibą w Oleśnie, zwanego dalej *Stroną*.

Kontrola w zakresie rzetelności obsługi konsumentów, jakości handlowej oferowanych do sprzedaży potraw i napojów oraz surowców użytych do produkcji, a także prawidłowości funkcjonowania placówki gastronomicznej pod kątem przestrzegania prawa żywnościowego oraz legalności prowadzonej działalności gospodarczej została przeprowadzona na podstawie następujących przepisów:

- art. 3 ust. 1, 2, 3 rozporządzenia (WE) Nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi

- zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L z 2004 r. Nr 165, str. 1, z późn. zm.);
- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.; obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), zwanej dalej *ustawą o jakości handlowej*, w związku z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063, obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063, z późn. zm.), zwanej dalej *ustawą o Inspekcji Handlowej*;
 - art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 *ustawy o Inspekcji Handlowej*.

W toku kontroli w celu sprawdzenia rzetelności obsługi, inspektorzy występujący w charakterze konsumentów dokonali zakupu między innymi 1 porcji „Sałatki greckiej z serem feta”, zwanej dalej „*Sałątką grecką*” w cenie 15,00 zł za porcję.

Zamówienie zostało złożone w oparciu o znajdujące się na sali konsumenckiej karty menu. Zgodnie z deklaracją zawartą w karcie menu „*Sałatka grecka*” winna być sporządzona z dodatkiem sera feta, natomiast w wyniku dokonanych czynności ustalono, że pracownik *Strony* do jej produkcji użył „Sera miękkiego solankowego tłustego sałatkowo - kanapkowego FAVITA”, zwanego dalej „*Serem sałatkowym*”.

Stwierdzone nieprawidłowości świadczą o zafałszowaniu „*Sałatki greckiej*” w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej*.

Strona w toku kontroli w dniu 30.11.2017 r. złożyła wyjaśnienie, iż z uwagi na brak na stanie kuchni sera feta pracownik - kucharka przygotowująca „*Sałątkę grecką*” samowolnie dodała do potrawy „*Ser sałatkowy*”. Ser feta został zakupiony i dostarczony na stan magazynu kuchni w dniu 29.11.2017 r. co potwierdza przedłożona przez *Stronę* faktura nr 1542/00057/291117/03.

Przeprowadzone czynności kontrolne zostały udokumentowane w protokole kontroli oraz załączniku nr 3 do protokołu kontroli (nr akt ŻNG.8361.345.2017). Przedmiotowe dokumenty zostały bez uwag podpisane i odebrane przez *Stronę* w dniu 04.12.2017 r.

Mając powyższe na uwadze pismem z dnia 19.01.2018 r. *Opolski WIIH* zawiadomił *Stronę* o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. *Strona* została poinformowana, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie przysługuje jej, na podstawie art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 10 dni od doręczenia zawiadomienia. Ponadto *Opolski WIIH*, na podstawie art. 40a ust. 5a *ustawy o jakości handlowej*, zwrócił się do *Strony* z żądaniem przedstawienia dokumentów dotyczących wielkości osiągniętych obrotów i przychodu w 2016 r. W dniu 29.01.2018 r. do siedziby *Opolskiego WIIH* wpłynęło oświadczenie *Strony* w ww. zakresie wraz z wydrukiem z programu finansowo – księgowego.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego *Opolski WIIH* ustalił i stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L z 2002 r. Nr 31, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem nr 178/2002*, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji zgodność żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Natomiast w myśl art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L z 2011 r. Nr 304, str. 18, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem nr 1169/2011*, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Ponadto art. 7 ust. 2 *rozporządzenia nr 1169/2011* stanowi, że informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

W celu wyjaśnienia pojęcia „wprowadzania konsumenta w błąd” można posłużyć się art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2070), zgodnie z którym działanie przedsiębiorcy wprowadza w błąd, jeżeli w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. W myśl art. 5 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy działanie wprowadzające w błąd może dotyczyć cech produktu, a w szczególności jego pochodzenia geograficznego, jakości, sposobu wykonania, składników, a więc zdaniem *Opolskiego WIIH* dotyczy to także oznakowania środków spożywczych.

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika, iż niedopełnienie obowiązków wynikających z prawa żywnościowego leży wyłącznie po stronie kontrolowanego przedsiębiorcy, który powinien stosować obowiązujące normy w tym zakresie. Należy zauważyć, że wymogi prawa żywnościowego dotyczące jakości handlowej odnoszą się do żywności oferowanej konsumentom, dlatego też zapewnienie zgodności z tymi wymaganiami spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym i jest obowiązkowe także na etapie handlu detalicznego. W przedmiotowej sprawie podmiotem, który wprowadził zakwestionowane produkty do obrotu,

a zatem ponosi odpowiedzialność za prawidłowość oznakowania oferowanych do sprzedaży artykułów rolno-spożywczych, jest *Strona*.

W myśl art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej zafałszowanym artykułem rolno-spożywczym jest produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą.

Biorąc powyższe pod uwagę *Opolski WIIH* uznał, iż *Strona* naruszyła przepisy prawa żywnościowego i jest odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu produktu zafałszowanego.

Ser feta zadeklarowany w *Salatce greckiej* jest produktem objętym chronioną nazwą pochodzenia, która została zarejestrowana na mocy rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1107/96 z dnia 12 czerwca 1996 r. w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz. Urz. UE L z 1996 r. Nr 148, str. 1, z późn. zm.). Powyższa nazwa jest zarezerwowana dla sera spełniającego wymagania określone w specyfikacji tego produktu. W myśl art. 13 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. Urz. UE L z 2012 r. Nr 343, str. 1, z późn. zm.) zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych nazwy zarejestrowanej w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli jej stosowanie stanowi wykorzystywanie renomy chronionej nazwy, w tym również w sytuacji, gdy produkty te są wykorzystywane jako składnik. W przedmiotowej sprawie ser feta był zadeklarowany w karcie menu jako składnik „*Salatki greckiej*”.

Ser feta wytwarzany jest tradycyjną metodą wyłącznie z mleka owczego lub z mieszanki mleka owczego i koziego, pochodzącego z określonych regionów Grecji. „*Ser sałatkowy*” użyty do sporządzenia „*Salatki greckiej*” nie posiadał w wykazie składników ww. rodzajów mleka i został wyprodukowany w Polsce w Spółdzielni Mleczarskiej MLEKOWITA.

Analiza składu surowcowego kontrolowanej potrawy wykazała więc jednoznacznie podmiannę asortymentową polegającą na zastąpieniu droższego składnika, o chronionej nazwie pochodzenia, produktem tańszym. Nieprawdziwa informacja o potrawie sugerowała jej szczególne właściwości, których w rzeczywistości ona nie posiadała. Nierzetelny skład podany w karcie menu mógł powodować, że konsumenci podejmując decyzję o zakupie wybierali produkt, który był imitacją oczekiwanego. Zastosowanie innego składnika niż wykazano w nazwie handlowej

(składzie) potrawy wyszczególnionej w cenniku i niepoinformowanie o tym fakcie konsumentów przed zrealizowaniem zamówienia, wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia Nr 1169/2011.

Artykuł 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002 nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia zasad dotyczących środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym powinny być one skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W polskim ustawodawstwie odpowiedzialność karno-administracyjna za wprowadzenie do obrotu artykułów zafałszowanych została określona w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Zgodnie z ww. przepisem **podmiot wprowadzający do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.**

Należy podkreślić, że dla zastosowania powyższej sankcji nie jest wymagane przypisanie winy podmiotowi wprowadzającemu do obrotu produkt zafałszowany. Przytoczony przepis jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w szeregu orzeczeń, m. in. w wyroku z dnia 7 lipca 2009 r., sygn. akt K 13/08, cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ustawowych przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, co nie wyłącza również jej charakteru dyscyplinująco-represyjnego, stąd umocowanie organów administracji publicznej do nakładania kar pieniężnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt. II GSK 917/11).

Opolski WIIH, w myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, ustalając wysokość kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Mając na uwadze zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy Opolski WIIH ustalił **najwyższy stopień szkodliwości czynu**. Użycie w oznakowaniu niezgodnych z prawdą danych w zakresie składu (podmiana asortymentowa sera feta) wprowadzało konsumentów w błąd co do właściwości i jakości nabywanej potrawy oraz godziło w interes ekonomiczny konsumentów. Zastosowane przez Stronę oznakowanie nadawało gotowemu wyrobowi cech sugerujących jego wyższe walory jakościowe. Niewątpliwie ser feta miał decydujący wpływ na atrakcyjność oferty

i stanowił zachętę do zakupu „*Salatki greckiej*”. Należy zaznaczyć, iż produkty których nazwa została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia, jak ma to miejsce w przypadku sera feta, są wytwarzane z określonych składników, według ustalonej procedury i pochodzą z określonych regionów, wobec czego ich cena jest znacznie wyższa niż cena towarów niespełniających ww. kryteriów, a co za tym idzie wyższy jest również koszt wyprodukowania potrawy z tym składnikiem.

Zastępując ser feta jego tańszym zamiennikiem *Strona* wprowadziła do obrotu produkt zafałszowany. Należy podkreślić, iż jednym z podstawowych praw konsumentów jest prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego i zdrowotnego, którego częścią składową jest możliwość podejmowania świadomych wyborów, co w niniejszej sprawie zostało uniemożliwione poprzez zafałszowanie skontrolowanej potrawy. Dopiero rzetelna informacja o produkcie daje podstawę do świadomego zakupu. Usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości nie zmienia faktu, że *Strona* wprowadziła konsumentów w błąd co do tożsamości i właściwości nabywanej potrawy.

Zakres naruszenia *Opolski WIIH* ocenił jako **wysoki**, bowiem w placówce gastronomicznej jadłospis (karta menu) jest dla konsumenta podstawowym źródłem informacji o oferowanych potrawach i napojach. Ponadto właściwa nazwa produktu jest jednym z najważniejszych elementów oznakowania artykułów rolno-spożywczych, umożliwiających jego identyfikację.

Ujawnione nieprawidłowości stanowią rażące naruszenie przepisów w zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. *Strona* poprzez swoje działanie naruszyła wymagania określone w przepisach prawa żywnościowego w zakresie oznakowania produktu, istotne z punktu widzenia interesów konsumenta oraz właściwości artykułów rolno – spożywczych. *Strona* uchybiła zatem istotnym wymogom w zakresie oznakowania i właściwości produktów, a stwierdzona praktyka jest naganna, gdyż godzi w interesy konsumentów.

Niezależnie od powyższego przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej *Opolski WIIH* uznał, że **przebieg dotychczasowej działalności** *Strony* nie stanowi okoliczności zaostrzającej wymiar kary, gdyż jest to pierwszy stwierdzony przez organ przypadek wprowadzenia przez *Stronę* do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego. Na uwzględnienie zasługuje także zachowanie przedsiębiorcy, który wyeliminował ujawnione nieprawidłowości. Nie bez znaczenia pozostaje jednak fakt, iż *Strona* jako profesjonalista w branży gastronomicznej zobowiązana jest do przestrzegania norm prawnych obowiązujących w gastronomii oraz do zachowania najwyższego poziomu dbałości o wszystkie aspekty prowadzonej działalności.

Wielkość obrotów i przychodu określa pozycję przedsiębiorcy na rynku i pozwala na dostosowanie wymiaru sankcji administracyjnej do jego możliwości przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej kary. *Opolski WIIH* w toku postępowania administracyjnego uwzględnił oświadczenie *Strony* oraz wydruk z programu finansowo – księgowego („Bilans z księgi za okres 01.01.2016 – 31.12.2016”).

Ponadto przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej *Opolski WIIH* wziął pod uwagę fakt, iż zafałszowana „*Salatka grecka*” została wprowadzona do obrotu w cenie 15,00 zł. **Wartość kontrolowanego artykułu rolno-spożywczego** jest nieznaczna i nie stanowi przesłanki do podwyższenia sankcji administracyjnej.

Po uwzględnieniu ww. przesłanek *Opolski WIIH* wymierzył *Stronie* karę pieniężną określoną w art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej* w kwocie 1 000 zł. Zdaniem organu nałożona sankcja jest właściwa dla osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty nieposiadające cech zafałszowania. Ponadto wymierzona kara mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach, jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń oraz spełni swoją funkcję prewencyjną.

Na podstawie art. 40a ust. 6 i 7 *ustawy o jakości handlowej* karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa, *Strona* powinna wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu numer 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000 NBP Oddział Okręgowy Opole, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej
Zygmunt Jurczak
.....
Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

1. Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje *Stronie* odwołanie w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania, do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. 1 Maja 1, 45-068 Opole.
2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji zgodnie z art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.).
3. Zgodnie z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.

4. W myśl art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż podlega natychmiastowemu wykonaniu, a Stronie nie przysługuje prawo wniesienia odwołania ani skargi do sądu administracyjnego.
5. Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).
6. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.) od której naliczane są odsetki za zwłokę zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy.

Otrzymują:

1. Hotel Alexandra
E. Sklorz i Córki Sp. j.
ul. Wielkie Przedmieście 35
46-300 Olesno
2. BA w/m
3. a/a

JG